

Ta se je bil vrnil malo prej — bilo je pozno popoldne — in je po prihodu domov takoj stopil v spalnico. Ostrmel je, ko je v nočni omarici zagledal samo verižico, a križa nikjer! Njegovega križa nikjer! »Tat, tat, ta-tič!« je kričala papiga.

Gospod prošt je ta krik preslišal. Verižico je prekladal iz dlani v dlani in je premišljal, kaj sedaj, da najde ali dobi vrnjeno dragoceno darilo. V tem se hrupno odpro vrata in na pragu se pojavi ves prepaden, zbehan in bled Lojze. Z levico si zakrije oči, desnico s križem pa iztegne v ono stran, kjer je stal gospod prošt.

Temu se razjasni mračno oko, gube na čelu se zgladijo, stopi do nesrečnega dečka, ga pritiska na svoje plemenito srce in mu dahne na znojno čelo iskren poljub.

Lojze se zgrudi na kolena, prestreže glavo v dlani in olajšan za plaka. Po vseh kletkah zadone veseli glasovi...

KAČA IN JEŽ

J. VRBA

Dolgo je trajalo, preden je kača pogoltnila žabo. In ko jo je pogoltnila, je bila zelo trudna. Zato je sklenila, da se nekoliko odpočije pod grmom.

Sonce se je polagoma sklanjalo za obzor, dokler ni popolnoma zlezlo za njega. In v vsej prirodi je nastala tišina, modrikasti mrak je legel na loke in na polje in napravil se je prijeten večerni hlad...

Tačas se prebujajo mnoge živali in gredo na lov. In res...

V tem, ko je kača gledala, kako lepo zahaja sonce in kako lega na pokrajino modra tema, se je za njo pod leščevjem razgrnil kupček suhega listja — in preden bi naštel do pet — je stal pred kačo jež...

Groza je šla od njega! Po vsem telesu je imel bodico pri bodici in vsaka je bila ostra kakor igla...

Postavil se je pred kačo, zamlaskal z jezikom in dejal: »Kača, kar poslovi se od življenja — požrl te bom.«

Kača se je prestrašila; da bi mu ušla, na to niti misliti ni mogla, ker bi jo jež dohitel. Umreti pa se ji ni hotelo; zato je začela z zvijačo.

»Ježek,« je rekla, »nikar me ne požri, prehladil se boš... Jaz neumnica sem danes popoldne pojedla žabo — bila je kakor led — še sedaj me zebe v želodcu.«

»O, to nič ne dé,« pravi takoj na to jež — »jaz tudi jem žabe in gredo mi še precj v slast. To je dobro, da si jo pojedla, se bom vsaj bolj nažrl.«

»Ampak to še ni vse,« se je izvijala kača dalje, »jaz sem tudi strupena, in če me poješ, pogineš...«

Jež pa se ji je zasmel...

»Kača, lažeš! Ti si gož in nisi strupena. Požrem te za kazen, ker si lagala!« Rekel je — in že jo je pograbil za vrat...

Nekaj časa sta se borila, kača se je ovijala okrog ježa — toda kmalu se je zvijala v omotici...

Potem jo je jež požrl, si obrisal rilček ob travo, zapuhal in odšel v gozd, da si tam poišče še kaj dobrega pod zob.
